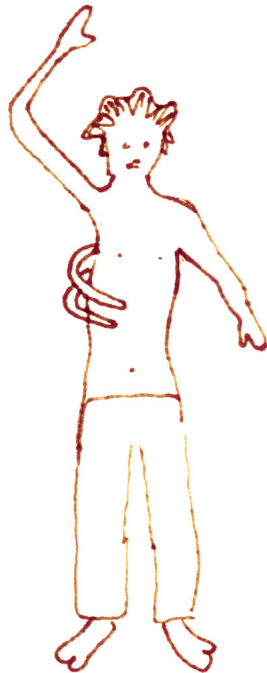

roest

roest is een duet dat gecreëerd wordt voor de herfst van 2002 door ugo dehaes, chloé dujardin en roeland luyten.

de basisidee is een dansstuk te maken, uitgevoerd door ugo met chloé in een eerder theatrale rol op een muziek gecomponeerd door roeland. hoewel ik er zeker van ben dat zowel roeland als chloé in (de creatie van) het uiteindelijke stuk een belangrijke rol zullen spelen, wil ik aanvankelijk wel te werk gaan alsof het een solo betrof. de manier waarop ik werk omvat altijd een hele periode voorbereidend werk, waarin ik opzoek ga naar geschikte beelden. daarna moet ik een aantal dingen ook daadwerkelijk uitproberen met de anderen, waardoor het materiaal al doende zijn vorm krijgt, en aangevuld kan worden met nieuwe beelden.

het uitgangspunt is een machine te maken, die ertoe in staat is een lichaam te tonen en het van vorm te veranderen. deze machine zal bediend worden door chloé.

voor het uitzicht van de machine ben ik geïnspireerd door een aantal nutteloze, fantasmatische machines.

(>>> zie machine célibataire)

binnen deze machine denk ik onder andere aan een beeld, waarbij een persoon horizontaal wordt opgehangen. door gebruik te maken van kabels, tandwielen en motoren kan de machine (op commando) het lichaam in alle mogelijke bochten wringen, om zo te zien in hoeverre een lichaam geplooid of verdraaid kan worden.

(>>> zie coupure)

een andere machine die me aanspreekt is de 'ikea-machine' die de uithouding van meubels test door er steeds weer dezelfde beweging op uit te voeren; dit principe zou ook op een lichaam kunnen worden toegepast, om na te gaan wat de limiet is van het menselijk lichaam. voor hoeveel stappen zijn onze voeten ontworpen, na hoeveel buigingen is de rug kapot?

ik zie de voorstelling als een raamver telling, waarbij de machine het centrum vormt, waaruit verschillende dochterscènes kunnen ontstaan, die op een heel organische manier samen horen.

hoewel ik de machine als een onafhankelijk geheel (met o.a. eigen licht) wil bouwen, blijft de theaterruimte nog steeds heel belangrijk voor mij. de beelden die ik wil creëren kunnen enkel werken door ze in een welbepaalde volgorde, gedurende een bepaalde tijd vanuit een vastgelegde hoek te tonen aan een publiek dat kiest om naar de voorstelling te komen kijken.

een ander uitgangspunt voor roest is de freakshow, zo heb ik bijvoorbeeld een grappig beeld in mijn hoofd, van een persoon die een aantal bewegende ribben uit zijn vel heeft steken.
(>>> zie freak show)

roest versus lijfstof.

roest is voor mij een voortzetting van mijn werk in lijfstof, in die zin dat ik verder wil gaan in het creëren van beelden die gebaseerd zijn op het menselijke lichaam, om zo het beeld dat wij van dat lichaam hebben te veranderen. hoewel dat de beelden die ik voor lijfstof bedacht (zoals de kartonnen dozen, de hangende rug, of de toegebonden buik) erg gebaseerd waren op het naakte lichaam, op het vlees, zou ik nu willen proberen om bevreemdende beelden te bereiken zonder al te veel te moeten werken met het ietwat modieuze naakt, maar juist door gebruik te maken van stoffen en kostuums. door als rode draad te werken met een machine en met chloé als een soort van presentator/manipulator, wil ik komen tot een erg coherent geheel, waarbij beelden eerder in elkaar overvloeien dan ze bikkelhard naast elkaar te zetten, zoals wij in lijfstof deden. ten laatste wil ik ook afstappen van de 'black box'. ik zie roest als een heel helder stuk, met zachte, grijze kleuren, waarin de focus geleid wordt door de beelden zelf, eerder dan door zeer preciese lichtvlakken.

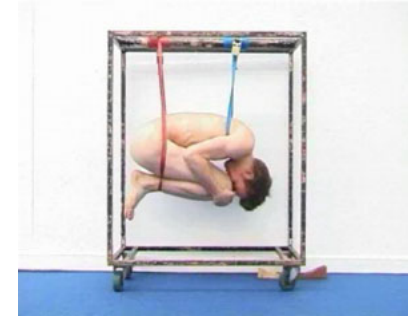
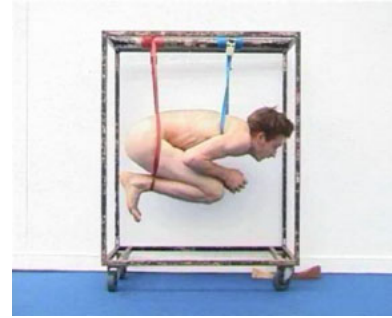
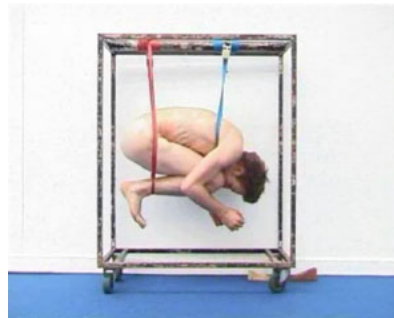
de titel roest.

het is altijd moeilijk een titel te vinden, en normaal gezien leg ik die pas vast op het moment dat het duidelijk wordt waar het stuk uiteindelijk echt over gaat. deze keer heb ik toch gekozen om met de titel roest te werken, omdat ik het woord in verband breng met het verval van het menselijk lichaam. door gebruik te maken van het lichaam, in het dagdagelijkse leven, gaat het langzaamaan kapot. kwaaltjes stapelen zich ongemerkt op en uiteindelijk begint het gewoon weg te rotten. dit is een proces dat eigenlijk nooit stopt, net zoals wat er gebeurt met metaal, eenmaal het begint te roesten.

door mijzelf in een machine te stoppen, en toe te laten dat mijn lichaam gemanipuleerd en misbruikt wordt, geef ik de illusie dit proces van verval te versnellen.

de muziek die roeland speciaal voor roest zal componeren moet dit gevoel van verval nog versterken. eerder dan met (live opgenomen) menselijke geluiden te werken, gebruikt roeland meestal ordinaire vooraf opgenomen geluiden die zo gemanipuleerd worden dat ze iets anders worden; soms bevreemdend, soms erg menselijk. het geluid moet een extra dimensie geven aan de beelden door gebeurtenissen te suggereren (als krakende gewrichten, brekende botten, of schurend vel) die eigenlijk helemaal niet plaatsvinden.

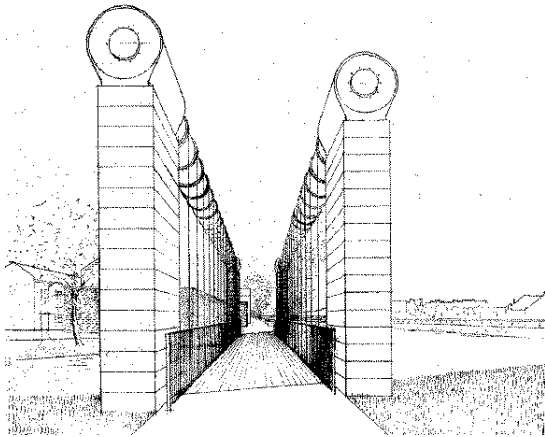
de rotterdam-beelden.

de beelden op deze pagina zijn afkomstig uit een kort filmpje dat ik in rotterdam maakte. zij vormen in zekere zin de oeridee van roest. ik hing mijzelf met twee spankabels op in een kleine metalen structuur, om uit te testen wat de mogelijkheden waren voor een 'opgehangen' lijf. hoewel ik erg veel van deze beelden hou, zie ik ze niet echt geschikt voor roest. eerst en vooral wil ik met een grotere machine/structuur werken, waarin het ook mogelijk moet zijn uitgestrekt te hangen en/of te staan; ten tweede vind ik de beelden op dit moment door het naakt iets te esthetisch, te schilderij-achtig. ik wil proberen om in de eerste plaats juist niet met een naakt lichaam te spelen, maar ik kan er uiteindelijk natuurlijk wel bij terecht komen.

maar als idee staan deze beelden nog steeds dicht bij roest: een lichaam gemanipuleerd en beperkt door een machine/metalen structuur.

coupure voor brugge 2002

begin 2001 stelde meg stuart mij voor deel te nemen aan een 'meesterproef voor jonge artiesten' georganiseerd door de vlaamse bouwmeester (de organisatie die verantwoordelijk is voor alle gebouwen die de vlaamse gemeenschap bouwt, onder leiding van bob van reeth).

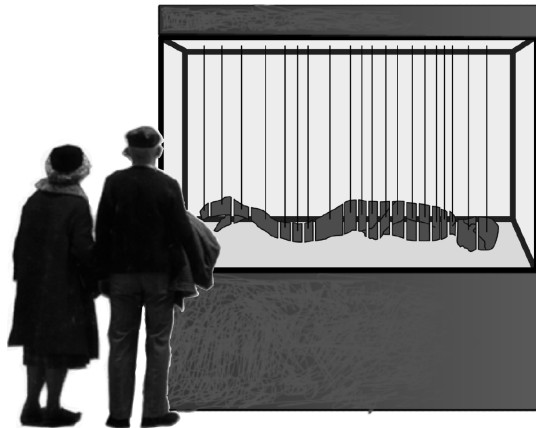

in deze proef werden 5 jonge artiesten uit verschillende disciplines gevraagd een idee of voorstel tot kunstwerk voor te stellen in direct verband met een aantal architectonische projecten die in het kader van brugge 2002, culturele hoofdstad van europa, worden opgetrokken.

ik koos ervoor te werken rond een nieuw te bouwen brug over het kanaal de coupure. voor deze locatie ontwierpen jorg konzett en zijn team een ingenieuze brug voor voetgangers en fietsers.

zijn taak bestond eruit een brug te tekenen die kleine plezierbootjes kon laten passeren in de zomer, zonder ingrijpend het uitzicht van de stad te vertekenen. hiervoor vond hij een nieuw soort brug uit:

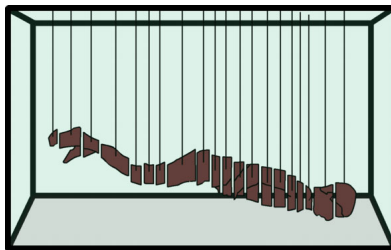
op vier enorme (6m hoog) steunpilaren laat hij twee enorme stalen buizen rusten. een eiken brug is door middel van kabels aan deze buizen bevestigd. om de brug te 'openen/sluiten', laat hij de enorme buizen rond hun as draaien, waardoor de volledige brug opgetrokken of neergelaten wordt.

het werk dat ik bij deze brug ontwierp, coupure, bestaat uit een levensgrote houten persoon die op 20 plaatsen vertikaal doorgesneden is. de 21 delen, of lichaamsschijven vormen samen een persoon die uitgestrekt op zijn buik ligt. elke schijf is door middel van twee kabels aan een systeem van motoren en raderen opgehangen. telkens een bezoeker langs het werk loopt, beginnen de motoren te draaien, waardoor het hele beeld zich naar boven beweegt (danst), eenmaal volledig boven, wordt het beeld weer neergelaten in zijn originele positie. de volledige choreografie van het beeld zal ongeveer 1 minuut 20 seconden duren, wat overeenkomt met de tijd die de brug nodig heeft om op- of neer te gaan.

coupure wordt op dit moment verwezenlijkt in samenwerking met het ministerie van de vlaamse gemeenschap, dienst waterwegen en kust, en wordt aan het publiek voorgesteld midden februari 2002, samen met de opening van de brug.

in mijn antwoord op deze brug wou ik werken met een aantal elementen van de brug zelf. om te beginnen is er de materiaalkeuze: natuursteen, metaal en eik. verder vond ik als choreograaf/danser de op- en neergaande beweging van de brug heel interessant. door te werken met een in schijven verdeeld beeld, kon ik deze beweging weliswaar wat complexer maken. ook het uitzicht van de brug, enorm maar tegelijkertijd erg doorzichtig was belangrijk. uiteindelijk was het kanaal, waaraan het werk zijn naam ontleent, ook een bron van inspiratie; het werd tijdens de middeleeuwen gegraven om tolgeld van grote schepen te kunnen vragen, maar verdeelde tegelijkertijd ook een groot deel van brugge in twee delen, waardoor de bruggelingen verplicht waren een enorme omweg te maken om het kanaal over te steken.

ik zie coupure als een totaal onafhankelijk werk, maar vermeld het hier omdat het geïnspireerd is op dezelfde oeridee (de rotterdam-beelden) als roest. de uitwerking van het werk heeft ook een invloed gehad op de ideeën voor roest, maar ook omgekeerd hebben beelden die ik voor roest wou gebruiken de uiteindelijke vorm van coupure bepaald. ik denk ook dat de ervaring die ik nu opdoe door samen te werken met een burgerlijk ingenieur van de vl. gemeenschap (mechanica en elektriciteit) me kan helpen tijdens de creatie van roest.

een van de beelden die ik nu in de voorstelling wil gebruiken is zo'n horizontaal opgehangen lichaam. hoewel ergens heel dicht bij coupure, zijn de mogelijke bewegingen volledig anders: het beeld heeft 20 horizontaal geplaatste 'gewrichten', maar is voor de rest volledig stijf; een lichaam heeft veel minder gewrichten, maar is soepelder en ook veel kwetsbaarder.

machine celibataire

une machine célibataire est une image fantastique qui transmet l'amour en mécanique de mort

de telles images se trouvent dans des oeuvres aussi célèbres que celles de duchamps, kafka, jarry , roussel. mais elles ne sont perçues que comme images locales, hétérogènes, isolées et non pas comme des machines célibataires en général. (sauf pour le cas de duchamps qui est l'inventeur particulier de ce terme).

ce que nous proposons au contraire, c'est de dépasser cette étape inévitable et provisoire, pour visualiser ces mêmes images en tant que machines célibataires, c'est-à-dire pour apprendre à les regarder physiquement et mentalement, dans la perspective globale d'une série de machines célibataires.

l'intuition doit donc jouer un rôle capital, mais non arbitraire. pour éviter de voir des machines célibataires nulle part ou n'importe où, en vertu d'analogies fluctuantes ou de différences superficielles, il faut connaître les points de repère décisifs qui permettent de les identifier avec précision.

une machine célibataire apparaît d'abord comme une machine invraisemblable

à l'inverse des machines réelles et même de la plupart des machines imaginaires mais rationnelles et utiles comme le nautilus de jules verne ou les fusées de la science-fiction, la machine célibataire apparaît d'abord comme une machine impossible, inutile, incompréhensible, délirante. elle peut même ne pas apparaître du tout, dans la mesure où elle se confond avec le paysage qui l'entoure.

la machine celibataire n'a pas sa raison d'être en elle-même, comme machine gouvernée par les lois physiques de la mécanique et les lois sociales de l'utilité.

cette machine est un simulacre de machine, comme on peut en voir dans les rêves, au théâtre, au cinéma ou même dans les terrains d'exercice des cosmonautes.

gouvernée avant tout par les lois mentales de la subjectivité, la machine célibataire ne fait qu'adopter certaines figures mécaniques pour simuler certains effets mécaniques.

mais la structure déterminante de cette machine invraisemblable se fonde sur une logique mathématique

chaque machine célibataire est un système d'images composé de deux ensembles égaux et équivalents. il comprend par définition deux éléments: masculin et féminin. ces deux éléments sont à prendre comme catégories nettement définies et discernables.

l'autre ensemble est l'ensemble mécanique, composé lui aussi de deux éléments mécaniques qui correspondent respectivement aux deux éléments masculin et féminin de l'ensemble sexuel.

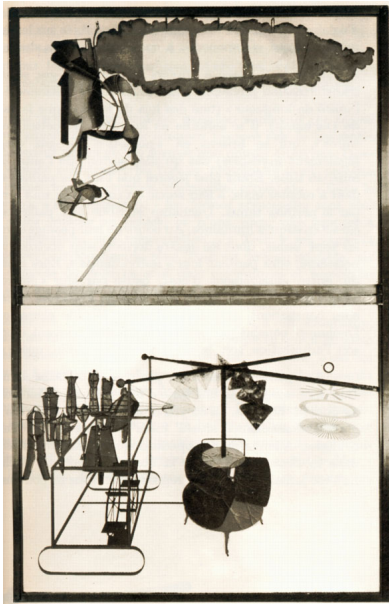
cette dualité et cette correspondance apparaissent très nettement dans le grand verre de duchamp qui situe la mariée seule en haut, tandis que la machine celibataire masculine est cantonnée seule en bas.

en general la situation est plus complexe. il arrive souvent que l'un ou l'autre des éléments masculin ou féminin soit représenté par une pluralité de corps, de machines ou de mécanismes dont les images peuvent être très nettement définies et distinctes. (exemples: le lit mecanique et le condamné dans la colonie pénitentiaire de kafka; louise montalecot, la pie et les mannequins mobiles dans les impressions d'afrique de roussel). doit-on en conclure qu'une pluralité variable d'éléments s'impose sur le plan de l'ensemble mécanique?

non. car l'ensemble sexuel constitue la structure originelle et déterminante pour l'identification des machines célibataires. c'est le dualisme des sexes qui est à l'origine de toutes les figures et significations. si complexes qu'elles soient, les représentations mécaniques contenues dans l'ensemble mécanique se répartissent donc automatiquement dans l'un ou l'autre des deux éléments sexuels. ces images dédoublées ou complémentaires, ne sont donc pas des éléments, mais des fractions de l'un ou l'autre élément.

voilà pourquoi les deux ensembles sexuel et mécanique sont égaux et équivalents, parce qu'ils sont tous deux composés de deux éléments correspondants.

(michel carrouges)

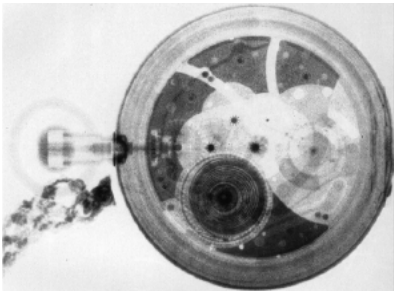

wat heeft dit alles nu met roest te maken?

zoals ik reeds voordien schreef, wil ik als ruggegraat voor roest een machine bouwen. hoewel de uiteindelijke vorm nog niet bepaald is (deze hangt af van vele artistieke en praktische keuzes) lijkt het mij wel duidelijk dat er een aantal parallellen zijn tussen wat ik wil bouwen en het machine célibataire. als we de tekst op de vorige pagina lezen krijgen we het volgende beeld over een machine célibataire: het is een complex en erg intellectueel concept, het is een beeld van een machine (zichtbaar of niet) dat in de eerste plaats geen functie of bestaansreden schijnt te hebben, maar dat in feite een soort van overgangsrol vervult tussen liefde en dood. in wezen is het machine célibataire een erg duaal machine: er wordt steeds gewerkt met een vrouwelijk en een mannelijk aspect, en een sexueel versus mechanisch aspect.

gelijkaardige kenmerken vindt ik in het voorlopige beeld dat ik van mijn machine heb: er is een vrouwelijk deel (chloé) tegenover een mannelijk gegeven (ugo), en als alles goed gaat wil ik echt ook werken met een mechanisch gedeelte (dat zelfs volledig onafhankelijk, d.m.v. motoren beelden kan genereren), en hoewel het niet in mijn bedoelingen ligt sex op scène te tonen, ben ik ervan overtuigd dat de relatie die chloé tot mij in de machine heeft, samen met haar macht erover iets sexueel inhoud en/of suggereert.

ik denk dat het ook interessant is om een menselijk lichaam te zien evolueren naar iets puur mechanisch, naar een verzameling van scharnieren of gewrichten, die een andere functie heeft dan enkel het lichaam te ondersteunen of te vervoeren.

practisch gezien zou ik gedurende 2 maanden samen met een techniker/ingenieur aan deze machine werken. zoals in de begroting aangegeven vermoed ik dat dit één van de grotere kosten voor roest zal zijn. omdat er nogal wat knutselwerk bij te pas komt, die voor mij eveneens als inspiratieperiode geldt, zal ik aanvankelijk in een atelier werken, vooraleer in een dansstudio te kruipen. een belangrijk gegeven bij de productie van zo'n machine is de gemakkelijheid het te (de)monteren en te vervoeren, waarmee we dus zeker rekening zullen moeten houden.

door met een machine te werken, is het mogelijk dat de gecreëerde beelden niet erg dansant, in de klassieke zin van het woord, zullen zijn. dit is een eerste werkplaatje voor mij, maar ik wil in geen geval het grotere danswerk uitsluiten uit het creatieproces.

freak show

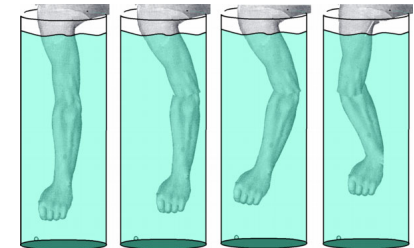
voor roest ben ik ook geïnspireerd door het concept van de freak show.

ik denk aan 2 verschillende soorten freak shows: enerzijds is er diegene die op kermissen bokalen tentoonstelt met (vaak misvormde) foetussen en dergelijke op sterk water, als in een museum. anderzijds denk ik ook aan de echte show, waar levende mensen ten tonele gevoerd worden met uitzonderlijke lichamen of met zeldzame gaven, die er quasi onmogelijke dingen mee doen.

bij de eerste soort -de museumachtige- ben ik geïntrigeerd door het tonen van erg vreemde beelden van het menselijke lichaam, vaak gaat het om misvormde mensen, maar nog vaker is het allemaal maar nep.

ik hou ervan beelden te tonen van het menselijke lichaam die bevreemdend en ongewoon zijn, beelden waar het lichaam geen lichaam meer is (zie lijfstof). wat mij aantrekt in die freak shows of circus side shows is de manier waarop mensen omgaan met hun lichaam en dat van anderen, wat vaak resulteert in een erg abstract beeld van het menselijk lichaam.

een beeld waar ik al een tijdje mee in mijn hoofd rondloop is het beeld van een arm op sterk water. door de arm in zo'n bokaal te stoppen, wordt hij geïsoleerd van de rest van het lichaam, waardoor hij een abstract leven op zich kan gaan leiden. tegelijkertijd geeft de situatie van de bokaal een extra dimensie aan iets wat anders een simpel bewegingsonderzoek zou zijn naar de mogelijke bewegingen van de arm. het staat in verband met de freak show, maar heeft ook veel weg van een of ander duister experiment in een laboratorium.

het belangrijkste in de freak show voor mij is dus de atmosfeer, de relatie tot het lichaam.

in de tweede soort -die meer een show is- is voor mij vooral de presentator belangrijk. om even duidelijk te zijn: een freakshow boeit mij, maar ik ben geenszins van plan 'performance art' te maken, het interesseert mij niet pijn, bloed of andere gruwelijke beelden in een voorstelling te verwerken.

de presentator is vaak een heel sterk personage, die de hele show aaneenbindt. zijn taak bestaat eruit het publiek op te winden, door ze dingen te doen zien die er eigenlijk helmaal niet zijn. hij maakt iets buitengewoons van iets wat vaak erg banaal is.

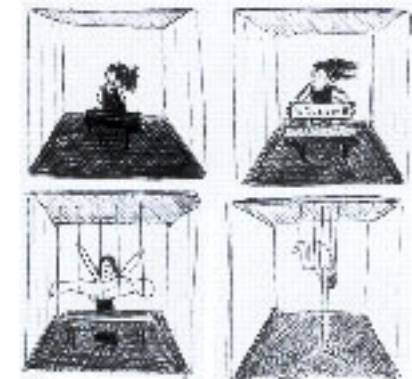
ik wil werken met een presentator (chloé), maar zou haar liefst geen stem geven. in 1999 maakte ik een klein werkje (het gat van de deur), tijdens de summerstudio's, waarin ik door middel van panelen, met daarop 'ondertitels' een verhaal vertelde. voor roest wil ik verderbouwen op dit idee. door met geschreven tekst te werken, wil ik spelen met de onzekerheid of wat er te lezen valt tekst is die de presentator tegen het publiek zegt, of dat het enkel om gedachten gaat.

dit systeem van ondertitels geeft ons ook de vrijheid met verschillende talen (plaatselijke taal + engels, bijvoorbeeld) te werken.

een ander belangrijk aspect van de freak show is het droevige ervan, het deprimerende (zie bijvoorbeeld films als the elephant man & freaks).

de freak show gaat vaak gepaard met bezit. vaak is er een persoon 'van' iemand, een of ander gedrocht/misvormde mens die plots geen beslissingsrecht meer heeft, maar volledig afhankelijk wordt van de goodwill van zijn 'meester'. vaak verliest dit soort mensen hun statuut van mens. of hun lichaam dan nog als menselijk lichaam wordt beschouwd is de vraag. als we dit opentrekken naar de maatschappij kan je je gaan afvragen in welke situaties iemand een andere persoon in zijn/haar bezit heeft (bijvoorbeeld in relaties of in werkverband). wanneer verlies je door afhankelijkheid al je rechten?

voor roest zal ik me in de machine bevinden, volledig afhankelijk van de machine (en haar eventuele fouten) en de goodwill van de eigenaar/bestuurder van die machine. naast de beelden die een op hol geslagen machine kunnen voortbrengen, ben ik erg geïnteresseerd in de manier waarop mensen reageren als er iets misloopt: schiet je ter hulp, probeer je je eigen gezicht te redden, probeer je het te verbergen, buit je de situatie nog eens extra uit, verander je de situatie in iets goeds,...

practische gegevens

werkplan: repetities zullen plaatsvinden gedurende 2 maanden in een door ugo te zoeken atelier in brussel. dit om op een rustige manier aan de machine te kunnen bouwen en statische beelden uit te testen, zonder onnodig een dansstudio te moeten bezetten, met risico van beschadiging van de dansvloer. het tweede deel van de repetities (±2 maanden) zal in een dansstudio gebeuren. de locatie moet nog bepaald worden, maar bevindt zich bij voorkeur in de stad van de première. (mogelijkheden in leuven, kortrijk en brussel zijn bevestigd)
de techniker wordt voor 2 maanden aangenomen; hiervan zal hij ±1,5 maand bij aanvang van het project (bouw machine) en een halve maand net voor de première (afwerking lichtplan) aanwezig zijn. de première is voorzien in het begin van het seizoen 2002-2003, hoogstwaarschijnlijk in oktober.

coproductenten: voor roest werden verschillende coproductenten aangesproken. zowel stuc/klapstuk als kunstencentrum vooruit en kaaithheater hebben daarop geïnteresseerd gereageerd. aan het begin van dit seizoen konden geen van allen echter met een duidelijk budget over de brug komen. we verwachten hierover meer duidelijkheid in de loop van oktober/november.

voorstellingen: volgende voorstellingen zijn door de verschillende partners bevestigd. concrete data moeten nog afgesproken worden. roest zal in première gaan in september/oktober 2002, de andere voorstellingen volgen aansluitend.

kaaithheater studio's
stuc/klapstuk
kunstencentrum vooruit
dans in kortrijk

credits roest

een stuk van : ugo dehaes
dans : ugo dehaes & chloé dujardin
muziek gecomponeerd en uitgevoerd door : roeland luyten
licht en techniek : arne lievens (ONDER VOORBEHOUD!)
fotografie : johan dehaes
productie : kwaad bloed vzw
bureau : dixit vzw

ugo dehaes (geboren in leuven, 1977) startte te dansen toen hij 18 was. het eerste jaar nam hij vooral workshops in hedendaagse dans, zowel in belgië als in het buitenland, gecombineerd met lessen klassiek ballet en een theateropleiding in 'de kleine academie'. daarna was hij student in 'parts', een voltijdse dansopleiding in brussel, waar hij een aantal kleine solo's creëerde en presenteerde. in 1998 begon ugo als danser te werken voor meg stuart/damaged goods, waar hij mee 'appetite' en 'highway 101' creëerde en opvoerde. ondertussen werd hij ook gevraagd als performer voor een aantal kortfilms en kleinschalige performances. samen met charlotte vanden eynde richtte hij de vzw kwaad bloed op. in 2000 maakten zij samen 'lijfstof', een voorstelling die zij in belgië en de rest van europa speelden. tijdens het voorjaar van 2001 werkte ugo samen met sachiyo takahashi aan een nieuwe versie van haar voorstelling 'aviation/ abbreviation', in een productie van troubleyn. voor brugge 2002 (culturele hoofdstad van europa) werd hij door de vlaamse bouwmeester gevraagd deel te nemen aan de meesterproef voor jonge kunstenaars. in 2001 ontving hij de titel 'jong vlaams talent'. momenteel bereidt hij een beeld voor ('coupure') dat in het kader van brugge 2002 gerealiseerd zal worden. volgend jaar maakt hij de nieuwe productie 'roest'.

chloé dujardin (geboren in liège, 1978) studeerde klassiek ballet aan de opera royal de wallonie. in 1997 trok ze naar antwerpen, om les te volgen aan het stedelijk instituut voor ballet. een jaar later begon ze haar hogere dansstudies aan parts in brussel. haar afstudeerprojecten speelden op verscheidene plaatsen in belgië, in nederland en in portugal. in 2000 nam chloé deel aan 'innersections' een experimenteel choreografisch weekend van david hernandez in de beursschouwburg. later in het jaar was ze actrice in het afstudeerproject 'de roze held' van ivan vrambout, student aan het rits. met deze voorstelling stonden ze in het programma 'jong bloed 8' in kortrijk. begin 2001 werkte ze samen met sachiyo takahashi aan een nieuwe versie van haar voorstelling 'aviation/ abbreviation', in een productie van troubleyn. verder werd ze gevraagd voor een improvisatieproject in 'la maison de la culture' te namur.

MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP - ADMINISTRATIE KUNST

SUBSIDIEVERZOEK VOOR DANSPROJECT - 2002

BEGROTING

werktitel van de produktie: *roest*

v z w - benaming: *kwaad bloed vzw*
 - adres: *groothertogstraat 60, 1040 brussel*
 - telefoonnummer: *03/225.10.66*

ugo dehaes - adres: *overwinningsstraat 208, 1060 brussel*
 - telefoonnummer: *0496 81 18 38*
 - email: *uug@mac.com*

plaats waar de verificatie kan geschieden:

- adres: *dixit vzw*
 gasstraat 90, 2060 antwerpen
- telefoonnummer: *03/225.10.66*
- verantwoordelijke boekhouding: *p. dechièvre*
- beschikbaar voor verificatie: *dagen: ma - di - wo - do - vr: op afspraak*

postcheck of bankrekeningnummer:

- benaming: *bbl*
- nummer: *320-0854168-56*

het bestuur verklaart het financieel verslag te hebben opgesteld overeenkomstig de in de voorschriften vastgelegde bepalingen.

datum: 27/09/2001

dixit (vzw) - Gasstraat 90 B- 2060 Antwerpen - ilse.dixit@debeweeing.be

dixit

dixit is een nieuwe organisatie die vanaf september 2001 **Salva Sanchis, David Hernandez, Charlotte Vanden Eynde, Brice Leroux, Ugo Dehaes en Riina Saastamoinen** begeleidt in de ontwikkeling van hun artistiek parcours.

dixit is gegroeid uit Kunst/Werk en wordt geleid door Ilse Vandesande in samenwerking met Patrick Sterckx.

dixit is een open huis waar choreografen voor korte (projectmatige ondersteuning) of langere (structurele ondersteuning) tijd verblijven. Tijdens hun verblijf zorgt dixit voor een zakelijke, promotionele en productionele ondersteuning op maat van de kunstenaar. dixit biedt m.a.w. geen verplicht totaalpakket aan, maar probeert in te spelen op de concrete noden (klein en groot) van de artiest en/of het gezelschap. dixit legt evenmin de duur van hun verblijf vast. Als een artiest snel op eigen benen wil staan, zal dixit er alles aan doen om hem/haar daarin zo efficiënt mogelijk te begeleiden. Wil hij/zij lang(er) blijven, bouwen we een heel ander parcours met hem/haar uit. dixit heeft dus geen catalogus waaruit gekozen moet worden.

netwerk

dixit wil geen verkoopsbureau zijn. Anderzijds kan het niet voorbij aan de steeds terugkerende vraag van artiesten naar voorstellingen. In Vlaanderen is er reeds een stevige basis. Daarom zal dixit zich de eerste jaren intensief toeleggen op de (vooral) internationale 'markt'. Bedoeling is om gedurende enkele jaren dixit in het landschap te lanceren, zodanig na verloop van tijd dixit een referentie kan worden als het gaat over 'jong' talent in Vlaanderen. dixit wil daarvoor in dialoog blijven met organisaties als Dans in Kortrijk om aansluiting te vinden bij internationale netwerken. Idealiter kunnen we dan op termijn nieuwe klanten ook internationale garanties aanbieden.

dixit zal ook lokaal een gesprekspartner zijn. dixit woont en werkt in Antwerpen en wil dan ook graag in haar eigen stad verbanden aangaan met de collega's. Een eerste stap is alvast een infrastructurele samenwerking met De Beweeing. dixit is er gedomicilieerd en heeft mogelijkheden tot het gebruik van de studio.

financieel

dixit is vooralsnog een niet gesubsidieerde organisatie en vraagt een financiële bijdrage aan haar 'klanten' van 20% (incl. 21% btw) op alle inkomsten gegenereerd door een project. dixit biedt daarvoor: 1 halftijdse voor secretariaat en administratie (Hélène Ghesquière), 1 voltijdse voor de productionele en promotionele ondersteuning van de artiesten (Ilse Vandesande) en 1/5 zakelijke supervisie (Patrick Sterckx); en alle secretariaatskosten.

decreet

Binnen het huidige decreet is dixit niet gebaat met een subsidie voor zijn eigen werking.

dixit zou zich dan immers in dezelfde positie moeten manoeuvreren als de danswerkplaatsen.

Na 6 jaar mogen we zeggen dat een werking als die van dixit (ervoor Kunst/Werk) haar nut en noodzakelijkheid toch wel bewezen heeft. Wanneer de danswereld aan dit tempo en met deze diversiteit blijft evolueren, zal de nood op korte termijn zelfs nog hoger zijn. Want waar kan deze 'jonge' garde terecht? Moeten zij allemaal een gezelschap worden? Moeten zij allemaal een autonome structuur rond zich bouwen? En zo ja, kan het beleid daar op korte termijn dan nog aan beantwoorden? Een structuur als dixit (ervoor Kunst/Werk) heeft na 6 jaar aangetoond dat ook andere werkingsmodellen mogelijk zijn en bovendien beantwoorden aan een lacune in de sector.

Na diezelfde 6 jaar moet ook gezegd dat werken zonder subsidies zijn tol eist. Vaak betekent dit dat je teveel projecten moet aannemen om financieel overeind te blijven. Wat dan weer zijn weerslag heeft op de kwaliteit van het geleverde werk. Etc. Internationalisering is bovendien een investering op lange termijn zonder onmiddellijke return.

De dialoog over nieuwe manieren van werken, nieuwe modellen of nieuwe structuren is er één die al een tijdje gevoerd wordt op verschillende niveaus. dixit (ervoor Kunst/Werk) wordt er zelf al langer mee geconfronteerd door de verscheidenheid aan artiesten waar ze mee samenwerkt. dixit wil dan ook graag bij deze gesprekken betrokken blijven en hoopt dat de beoordelingscommissie haar initiatief wil ondersteunen.

Lijfstof

*'Mijn lijf dat zichtbaar is en beweeglijk hoort tot de wereld der dingen, het is één van die dingen,
het is opgenomen in de structuur van de wereld en zijn samenhang is een dingmatige. Maar omdat het
ziet en zich beweegt, houdt het de dingen ook als een cirkel om zich heen, de dingen worden een annex
of een verlengstuk ervan, ze zitten ingenesteld in zijn vlees, ze maken deel uit van zijn
volwaardige definitie : de wereld is gemaakt uit de stof zelf van het lijf.'* (Merleau - Ponty)

Lijfstof is een voorstelling van en over lichamen. Ze is ontstaan uit een zoektocht naar het samenbrengen van onze lichamen en dingen, om zo iets meer te kunnen zeggen over onszelf, over het lichaam, de mens, en hoe de mens in de wereld staat en ermee omgaat. Als een kindertekening is de voorstelling opgebouwd uit impulsief ontstane beelden, waar verschillende inhouden aan kunnen worden toegeschreven. Zo wordt het lichaam bijvoorbeeld gereduceerd tot een homp vlees, ingeblikt als een ding. Enkel de essentie blijft over: het lichaam is een lap vel met daaronder een massa. In zijn volledigheid bevat het een romp, een hoofd, 2 benen en 2 armen, 10 tenen en 10 vingers. Dit beeld is ons vertrouwd. Maar hoe vreemd is in feite dit beeld, hoe afstotelijk en schoon tegelijkertijd, en hoe kwetsbaar? Ook als instrument denken wij het lichaam te kennen, maar de functies ervan zijn ons niet altijd bekend, de controle erover beperkt. We kunnen ons eindeloos verwonderen over ons lichaam. Over onze armen bijvoorbeeld, die de bemiddelaars zijn tussen onszelf en de wereld. Zij kunnen de dingen manipuleren volgens onze wil. Maar ook de dingen laten hun sporen na op ons lichaam. Rode strepen als stille getuigen van het contact met de dingen. Net als de dingen zijn de mensen ook slechts een deel van de wereld, waarin hun plaats bepaald wordt door maatschappelijke patronen. Zij zijn in staat met elkaar te communiceren volgens bepaalde codes. Dit zichzelf uitdrukken blijft echter steeds onvolledig en voor interpretatie vatbaar. Mensen zijn onzichtbaar onder hun verpakking, hun vermomming, maar zijn tegelijkertijd ook die verpakking. Dit tegengesteld feit laat ons in verwarring achter.

credits

- choreografie, dans en licht : Ugo Dehaes & Charlotte Vanden Eynde
- techniek en licht : Marc Dewit
- assistentie kostuum : Beatrijs Lauwaert, Karlien De Smet & Maria Weckx
- fotografie : Johan Dehaes, Charlotte Vanden Eynde, Ugo Dehaes
- muziek : Squarepusher, Frank Zappa, John Zorn
- productie : kwaad bloed vzw
- coproductie : Kaaitheater (Brussel), WERKHUIS/producties (Brussel)
- cofinanced by : the european CoDaCo fund curated by Susanne Linke
- met de steun van : Stuc/Klapstuk (Leuven), Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap,
Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

voorstellingen

12,13,14,15,16 sept 2000	Kaaitheaterstudio's	Brussel
5,6 okt 2000	STUC/Klapstuk	Leuven
13 okt 2000	City of women Festival	Ljubljana (SLO)
21, 22 okt 2000	innersections, Beursschouwburg	Brussel
24 okt 2000	Vooruit-Minard	Gent
12 nov 2001	Tanzraum 2	Nürnberg (GER)
9, 10 jul 2001	Tanzszene 2001	Salzburg (AT)
30 jul, 4 aug 2001	Impulstanz	Vienna (AT)
12, 13 okt 2001	Festival d'automne à Paris 2001	Paris (FR)
13 nov 2001	CC Genk	Genk
15 nov 2001	CC Berchem	Berchem
28, 29, 30 nov 2001	Kaaitheaterstudio's	Brussel
1 feb 2002	CC Beveren	Beveren
28 mrt 2002	De Brakke Grond	Amsterdam (NL)

De pers over Lijfstof

De Standaard. 14/9/00

[...] Lijfstof exploreert in een nevenschikking van beelden het "eigen leven" van het lichaam en de relatie die het met andere dingen onderhoudt. [...]

[...] Wat overblijft is steeds bevreemding. [...]

[...] Het materiaal in de voorstelling is vaak ronduit schitterend, en nauw verwant aan experimenten in de beeldende kunst [...]

De Financieel-Economische Tijd. 16/9/00

[...] in hun bespiegelingen over het lichaam laten ze de dans in zekere zin achter zich, om in een catalogus van beelden hun fantasieën over het lichaam te presenteren. [...]

[...] Wat je ziet, zijn vleeshompen, die aan de schilderijen van Francis Bacon herinneren.

[...]

[...] Het herschrijven van de banden van het lichaam met zijn dagdagelijkse context draagt een sterke beeldende kracht in zich. [...] Als Vanden Eynde haar vingertjes door een rasp haalt, is dat zo mooi dat elke keukengruwel ter plekke sublimeert. Vanden Eynde is een goede performer, ze moet op geen enkel ogenblik virtuoze technieken uit de kast halen om tot resultaat te komen. Ze lijkt precies te weten hoe een beeld kan spreken [...]

[...] Vanden Eynde en Dehaes objectiveren het lichaam op uiteenlopende manieren. En toch verdwijnen die processen steeds weer naar de achtergrond ten voordele van de beelden zelf. Want dat is wat ze doen: beelden maken, veleer dan dansen of choreograferen. Lijfstof is als een glossy magazine waarin plaatjes, anekdotes en humor elkaar afwisselen en ons even doen stilstean bij het lichaam. Als het gaat om de kracht van beelden, de manieren waarop sublimatie plaatsvindt, is Lijfstof een boeiend werkstuk, dat veleer aansluit bij gevoeligheden van beeldende kunst dan bij dans. [...]

De Bond, 6/10/00

[...] Met humor en in een eigen stijl hebben deze twee jonge mensen een prettig queeste ondernomen naar het eigen lichaam. Soms flitsend, soms statisch, soms langzaam bewegend, dan weer wild en dansant. In ieder geval mooi getimed en beeldend uitgepuurd. [...]